Romantic Comedy

Curtis Sittenfeld bij Meulenhoff:

Romantic Comedy (Nederlandse editie)
Romantic Comedy (Engelse editie)
Prep (Nederlandse editie)
Prep (Engelse editie)

meulenhoff.nl

Curtis Sittenfeld

Romantic Comedy

ROMAN

Vertaald door Inge Kok

MEULENHOFF

ISBN 978-90-896-8406-6
ISBN 978-94-023-2797-7 (e-book)
ISBN 978-90-492-1062-5 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Romantic Comedy*
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Txema Yeste / Trunk Archive
Auteursfoto: © Jenn Ackerman
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 by Curtis Sittenfeld. All rights reserved.
© 2026 Nederlandse vertaling Inge Kok en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor de geliefde en grappige C

Proloog

Februari 2018

Je moet niet, heb ik vaak gelezen, zodra je 's morgens wakker wordt naar je telefoon grijpen: het nieuws, de sociale media en mailtjes verstoren allemaal de natuurlijk stadia om wakker te worden en veroorzaken stress, wat ik als inleiding zal gebruiken voor het feit dat ik woedend was toen ik 's morgens als eerste mijn telefoon greep en ontdekte dat Danny Horst en Annabel Lily een stel waren.

Ik was niet woedend omdat ik verliefd was op Danny Horst of, wat dat betrof, op Annabel Lily. Ik was evenmin woedend omdat er weer twee mensen op aarde romantische gelukzaligheid hadden gevonden terwijl ik voornamelijk single bleef. En ik was evenmin woedend omdat ik het nieuws niet rechtstreeks had gehoord van Danny, hoewel we een werkkamer met elkaar deelden. Ik was woedend omdat Annabel Lily een beeldschone, getalenteerde, wereldberoemde filmster was en Danny niet tot moeders mooisten behoorde. Hij was geen slechte kerel, en hij was ook getalenteerd. Maar god nog aan toe, hij schreef voor de televisie, schreef comedy – hij was een mannelijke versie van mij. Hij zag wasbleek, leed aan slaaptekort en was sarcastisch. En hij was, misschien omdat hij een man was of misschien omdat hij tien jaar jonger was dan ik, veel minder opgelaten bezig het anderen naar hun zin te maken en hij was veel meer roekeloos grof. Op afterparty's was

hij openlijk high of aan het trippen. Hij had het vaak, bijna argeloos, over zowel zijn sociale angsten als zijn pornoconsumptie. Toen hij overwoog een haargroeimiddel te gaan gebruiken, moest ik, op zijn verzoek, zijn telefoon gebruiken om foto's te maken van de bovenkant van zijn hoofd, zodat hij precies kon zien hoe dun zijn haar daar begon te worden, en toen hij het medicament voor het eerst aanbracht, had ik gecontroleerd of het schuim er wel gelijkmatig in was gewreven. En ik was zo vertrouwd met zijn diverse soorten boeren dat ik eruit kon afleiden wat hij onlangs had gegeten.

Danny was voor mij net een jonger broertje: ik was dol op hem, én hij stonk en hij werkte op mijn zenuwen. Maar zijn smerige en irritante gewoontes hadden de belangstelling van Annabel Lily blijkbaar niet kunnen voorkomen. Ze was drie weken geleden de gastpresentator geweest van *The Night Owls*, wat was samengevallen met het verschijnen van haar laatste film, de vierde in een reeks actiefilms waarin ze een corrupte FBI-agent speelde. Ze had de openingsmonoloog uitgesproken in een zwarte satijnen cocktailjurk met één blote schouder en een split tot aan haar dij, die haar slanke maar weelderige figuur benadrukte; haar lange rode haar was gekapt in oude Hollywoodgolven. Annabel was mooi en lief en charmant, en ze mocht dan misschien niet de beste komische timing hebben, maar ze had er heel veel zin in, wat even belangrijk was. In één sketch had ze een bosmarmot moeten spelen, wat inhield dat ze op handen en voeten rondkroop in een wollig pak met twee enorme prothetische voortanden. Danny had die sketch trouwens geschreven, waardoor het aannemelijk was dat ze elkaar voor het eerst aantrekkelijk waren gaan vinden tijdens het repeteren ervan.

De rol van bosmarmot was wel zo vertederend dat ik het hun allebei had kunnen vergeven als zij niet het derde stel waren dat de afgelopen paar jaar op deze manier bij TNO was ontstaan, en, zoals iedereen weet die ooit een grap heeft ge-

schreven – of een sprookje heeft gehoord, of een artikel heeft gelezen in de stijlbijlage van een krant – bestaat er een regel van drie. In dit geval ging het om de trend van een romance tussen een onvervalste beroemdheid en een medewerker van TNO die elkaar tijdens de show hadden leren kennen. Maar met name om een onvervalste vróúwelijke beroemdheid en een mánnelijke medewerker.

Een jaar geleden was ik op de bruiloft geweest van de ijsblonde Britse Oscarwinnares Imogen Wagner die trouwde met een van de acteurs, Josh Beekman, vooral bekend van zijn terugkerende personage Backne Guy. En het jaar daarvoor was de hoofdschrijver, Elliot Markovitz (een meter tweeënzeventig, veertig en mijn baas op Top-Sider-schoenen) getrouwd met een popzangeres, Nicola Dornan (een meter zevenenzeventig, dertig, en speciaal ambassadeur van de VN) die talloze platina albums had verkocht. En dat was uiteraard de kern van mijn woede: dat zulke stellen nooit zouden bestaan als de seksen werden omgekeerd, dat een buitengewoon knappe mannelijke beroemdheid nooit verliefd zou worden op een alledaagse, mallotige, slonzige vrouw. Nooit. Hoe intelligent ze ook was.

Maar ik wist ook, terwijl ik in bed kwaad naar het scherm van mijn telefoon keek – Danny en Annabels debuut als stel had de vorige avond plaatsgevonden doordat ze hadden zitten zoenen in de club waar Annabels feestje voor haar vierentwintigste verjaardag werd gegeven – dat ik over mijn woede zou schrijven. Net als altijd zou ik mijn gevoelens omzetten in comedy, en op die manier zou ik mezelf genezen.

1

April 2018

Weekrooster voor *The Night Owls*

Maandag 13:00 brainstormen met gastpresentator

Dinsdag 17:00 begin van de nachtlange schrijfsessie

Woensdag 12:00 deadline voor ingeleverde sketches

Woensdag 15:00 scriptlezing van ingeleverde sketches

Woensdag 21:00 interne bekendmaking voorlopige programmavolgorde

Woensdagavond – zaterdagochtend repetities, herschrijven van scripts, bouwen van decors, bedenken van special effects, uitkiezen en maken van kapsels, make-up en kostuums, vooropname.

Zaterdag 13:00 doorloop van de show

Zaterdag 20:00 generale repetitie voor publiek

Zaterdag 23:30 liveshow voor een nieuw publiek

Zondag 01:30 eerste afterparty

Maandag 13:10

Voor de vergadering die het startschot was voor het officiële begin van de show van die week, was ik van plan met twee sketches te komen. Maar ik had drie ideeën – je kon er meer schrijven en indienen, maar slechts twee presenteren – dus zou ik van het gesprek laten afhangen met welke twee ik voor de dag zou komen, afhankelijk van hoe de gastpresentator reageerde op de gepresenteerde sketches voor ik aan de beurt was. Ongeveer veertig schrijvers, acteurs en producers zaten boven op elkaar in de kamer op de zestiende verdieping van de bedenker en uitvoerend producent van de show Nigel Petersen. Nigels kamer op de zestiende verdieping – niet te verwarren met zijn kamer op de zevende verdieping, naast de studio waarin de show werd opgenomen – was zowel goed uitgerust als nooit bedoeld als vergaderzaal voor nagenoeg veertig mensen. Dit hield in dat Nigel achter zijn bureau zat, de presentator in een leren leunstoel zat, een paar fortuinlijke medewerkers een plekje hadden bemachtigd op de enige bank en alle anderen tegen de muur leunden of op de grond zaten.

Nigel begon met het voorstellen van de presentator, die, zoals ongeveer een keer per seizoen gebeurde, ook de muzikale gast van die week was. Noah Brewster was in het verleden twee keer de muzikale gast geweest, maar dit was de eerste

keer dat hij presenteerde. Hij was een stereotiep knappe, buitengewoon succesvolle singer-songwriter die gespecialiseerd was in mierzoete popmuziek en erom bekendstond dat zijn vriendinnetjes modellen van begin twintig waren. Hoewel hij eruitzag als een surfer – felblauwe ogen, wilde bos blond haar en een stoppelbaard, een brede grijns die al zijn tanden liet zien, en een afgetraind lichaam – wist ik door het lezen van de bio van de presentator die elke maandagochtend naar ons werd gemaild, dat hij was opgegroeid in een voorstad van Washington, D.C. Hij was zesendertig, even oud als ik, en was beroemd sinds meer dan vijftien jaar geleden, toen ik studeerde, de hit 'Making Love in July' was uitgebracht. 'Making Love in July' was een triomflied op het respectvol ontmaagden van een langharig meisje met een 'stralende huid', 'een pruilmondje' en 'framboosskleurige tepels', en het was zo'n liedje dat een jaar lang zo vaak op de radio te horen was geweest dat ik, hoewel ik het verschrikkelijk vond, ongewild toch alle woorden kende. Sindsdien had Noah Brewster veel prijzen gewonnen en meer dan twintig miljoen platen verkocht, een getal dat ik ook te weten was gekomen uit zijn bio. Het was niet toevallig dat zijn tiende album volgende week zou worden uitgebracht; presentatoren, muzikale gasten en de combinaties daarvan vierden doorgaans pas ontdekte roem of promootten binnenkort te verschijnen werk.

Nadat Nigel hem had voorgesteld, keek Noah Brewster de kamer rond en zei: 'Bedankt dat jullie een muzikant laten binnenvallen op het comedyfeestje. Ik droom er al mijn hele leven van om TNO te presenteren, al sinds ik als buitenbeentje in de onderbouw van de middelbare school naar het souterrain sloop om ernaar te kijken nadat mijn ouders naar bed waren gegaan.' Hij lachte zijn tanden bloot, en ik vroeg me af of die tanden echt waren of facings. Na negen jaar bij TNO was ik er volkomen aan gewend om met supersterren om te gaan, al was het vaak verrassend om te ontdekken wie in levenden

lijve zelfs nog knapper was (de meesten), wie een klootzak was (niet veel, maar beslist een paar), wie een ontstellend leeghoofd was (de hoofdrolspeler van een populaire forensisch gerichte politieserie stak er met kop en schouders boven uit) en wie je graag altijd in het programma wilde hebben omdat ze geweldig waren in de sketches en het ook heel leuk was om midden in de nacht met hen te chillen.

Nigel wierp een blik naar links, waar een schrijver aan zijn voeten zat, en zei: 'Benji, laten we met jou beginnen.'

Benji kwam met een sketch over James Comey, de voormalige directeur van de FBI, die aan zijn onlangs gepubliceerde memoires schreef en meisjesachtige herinneringen dicteerde in een Lief-Dagboek-stijl. Daarna zei een acteur die Oliver heette dat hij aan een idee werkte met Rohit, een andere schrijver (tijdens de scriptlezing van de sketches op woensdag zou pas blijken of dit klopte of dat het een smoes was van Oliver). Vervolgens kwam een schrijfster die Lianna heette met een sketch waarin Noah Brewster de stereotiepe sexy heterojongen in het koor van een middelbare school speelde, daarna kwam een schrijver die Tony heette met een sketch waarin Noah Brewster een bekakte witte kerel speelde die op verkiezingscampagne was en als gast preekte in een zwarte kerk. Henrietta, een van de twee acteurs met wie ik het meest samenwerkte, zei dat zij en Viv, de andere acteur met wie ik het meest werkte, een sketch wilden doen over zoekopdrachten van honden op internet. Ik was de zesde.

'Ik beschouw dit als de Danny Horst-regel,' zei ik. 'Omdat hij is geïnspireerd door de collega met wie ik mijn werkkamer deel en wiens grote nieuws we vast allemaal hebben gehoord.' Iedereen klapte of joelde. Tijdens het weekend, na zeven weken daten, waren Danny en Annabel Lily verloofd, wat was onthuld door een post op Annabels Instagramaccount die een close-up van een ring aan haar vinger liet zien terwijl haar hand op die van Danny lag. Websites met roddels over

beroemdheden meldden ogenblikkelijk dat het ging om een smaragd geslepen diamant in een pavé gezette halo die naar schatting 110.000 dollar had gekost. Hoewel ik zelf als twintiger kort getrouwd was geweest, had ik geen idee wat 'smaragd geslepen' of een 'pavé gezette halo' betekende – mijn ex en ik hadden allebei een effen gouden ring gedragen.

Toen het gejuich wegstierf, zei Danny, die twee mensen links van me op de grond zat: 'Bedankt, allemaal. En ja, het is fucking opwindend om meneer Annabel Lily te worden.' Er klonk opnieuw gejuich, en Danny voegde eraan toe: 'Voor het geval jullie het je soms afvragen, Sally heeft me gewaarschuwd dat ze me zou misbruiken om haar carrière te promoten.'

'Ik probeer Danny over te halen de sketch mét mij te schrijven,' zei ik. 'Maar dat parkeren we nu even. In elk geval wil ik schrijven over het verschijnsel dat – sorry, Danny, ik houd echt van je – maar dat mannen bij TNO boven hun stand daten, en vrouwen nooit.'

Er werd alom gelachen, hoewel lachen tijdens de pitch kon betekenen dat je de clou te vroeg had onthuld. Daarom kwamen sommige mensen alleen aan met lokkertjes, hoewel ik het risico nam om mijn echte ideeën met anderen te delen om er aanspraak op te maken voor het geval iemand anders iets soortgelijks overwoog. En bovendien gaf gelach, verrassend vaak, nooit de uiteindelijke doorslag voor het lot van een sketch. Dat deden Nigels grillen. Van de stuk of veertig scripts die zouden worden ingeleverd voor de scriptlezing op woensdag, zouden maar twaalf sketches de generale repetitie op zaterdag halen en slechts acht daarvan de liveshow. Sketches waarin de presentator voorkwam hadden meer kans om het te overleven, maar afgezien daarvan kon je onmogelijk raden wat Nigel zou besluiten. Iedereen die op dat moment in zijn kamer zat, acteurs zowel als schrijvers, was heel vaak op het hart getrapt.

'Het ligt voor de hand dat Danny in een of andere hoeda-

nigheid in de sketch zit,' voegde ik eraan toe, 'als zichzelf of als iemand anders. En, Noah, het zou heel goed kunnen werken als jij een man bent die wordt gearresteerd omdat je de regel op een of andere manier overtreedt, bijvoorbeeld omdat je een afspraakje hebt met Henrietta of Viv die zijn opgemaakt om er minder beeldschoon uit te zien dan ze in het echte leven zijn.' Hoewel ik dicht bij Henrietta en Viv zat, vleide ik hen niet. Ze waren allebei werkelijk beeldschoon, wat niet ongebruikelijk was bij comedy-acteurs, én ze waren allebei zo grappig dat hun schoonheid vaak schuilging achter hun grappigheid, wat ook niet ongebruikelijk was bij comedy-acteurs.

'Dus als ik het goed begrijp…' zei Noah Brewster, en door de verwarring op zijn gezicht vroeg ik me af of hij een onbenul zou blijken te zijn. Ik had nooit eerder met hem gesproken. Hij was voor het eerst de muzikale gast in de show geweest voordat ik er werkte, en de tweede keer had ik geen reden gehad om met hem om te gaan. Een enkele keer verscheen een muzikale gast in een sketch, of kon je op donderdagmiddag gaan kijken hoe ze hun liedjes repeteerden als je niets anders te doen had, maar dat hield niet in dat je hen ontmoette. 'In deze sketch,' zei hij, 'zou ik de wet overtreden omdat ik er veel beter uitzie dan een vrouw met wie ik een afspraakje heb?'

Er werd wat gegrinnikt, en een schrijver die Jeremiah heette, zei: 'De borgtocht zou alleen voor je haar al een miljard dollar zijn.'

Noah zag er vriendelijk uit toen hij me aankeek en zei: 'Nee, ik vraag het echt.'

'Nou, ja,' zei ik. 'In principe wel.' Ik zat met mijn rug tegen de westmuur van Nigels kamer, ongeveer drie meter bij Noah vandaan, en er zaten veel collega's van me tussen ons in.

Noahs stem bleef opgewekt diplomatiek toen hij zei: 'Ik vind altijd dat het beter werkt als de presentator de gek steekt met zichzelf in plaats van met andere mensen, dus ik ben geneigd om deze over te slaan.'

Het was niet verkeerd dat het een winnende strategie was om jezelf te kleineren. Maar om al zo vroeg en zo publiekelijk te verklaren dat hij niet wilde meedoen aan een specifieke sketch was zowel onnodig als irritant; Nigel gaf presentatoren altijd vetorecht. Ik was zelfs zo geïrriteerd dat ik besloot als tweede idee voor de dag te komen met het idee dat ik achter de hand had gehouden en ik had het achter de hand gehouden omdat ik me afvroeg of het beledigend was voor Noah Brewster.

'Dat is billijk,' zei ik op een toon die precies even diplomatiek moest zijn als die van hem; ik wist dat ik op eieren moest lopen. 'En als je echt de gek met jezelf wilt steken, heb ik goed nieuws. Mijn volgende idee is dat je onmiskenbaar massa's fans hebt en een van de redenen waarom ze van je houden is omdat je muziek zo romantisch is. En omdat romantiek vlug zoet kan worden, dacht ik aan een sketch waarin je een zoetebroodjesbakker speelt en de broodjes die je verkoopt overeenkomen met je liedjes. Dan kun je een klant een wentelteefje laten zien en zeggen: "Dit is een wentelteefje met framboos, ideaal als je in juli de liefde wilt bedrijven." Of: "Deze pecanscones met gezouten karamel doen denken aan een zilt briesje op Lighthouse Beach."'

'Deze zoetigheid glijdt er bij mij zo in,' zei Danny. Als iemand voortborduurde op jouw idee was dat toevallig grotere lof dan een openlijk compliment.

Noah was niet zichtbaar beledigd, hoewel hij opnieuw eerder verward dan geamuseerd keek. Hij zei: 'Het zijn dus net wijnbeschrijvingen maar dan voor zoete broodjes?'

'Je kunt erover nadenken,' zei ik. Mijn derde idee, dat ik zou indienen voor de scriptlezing maar niet zou noemen op deze bijeenkomst omdat twee ideeën de limiet waren, was dat Noah gastjurylid was in een Kletskous. Kletskous was een terugkerende sketch die ik schreef en die gebaseerd was op een programma over een zangwedstrijd, *Amerikaanse longen*, die op dezelfde zender werd uitgezonden als TNO, maar in Los Ange-

les werd opgenomen. Er zaten drie beroemde muzikale juryleden in die de deelnemers coachten, en het deel waar ik een parodie op maakte, dat rechtstreeks uit het leven was gegrepen, was niet alleen dat de twee mannelijke juryleden een groot deel van de tijd tegen het vrouwelijke jurylid zeiden dat ze te veel praatte wanneer ze de deelnemers feedback gaf, maar dat de mannelijke juryleden er veel meer tijd aan besteedden om tegen het vrouwelijke jurylid te zeggen dat ze te veel praatte dan dat zij praatte. Wat me helemaal mateloos irriteerde in het echte programma was dat het vrouwelijke jurylid de beschuldiging niet weerlegde, maar opgewekt antwoordde: 'Ja, mensen, ik weet het! Wat kan ik zeggen? Ik ben een kletskous.'

'Dank je, Sally,' zei Nigel. Met een knikje naar de schrijver naast me zei hij: 'Patrick?'

Terwijl Patrick begon met een idee over Trump die zijn gouden toilet omsmolt om vullingen voor kiezen te maken, keek ik hoe Noah Brewsters stereotiep knappe surfersgezicht naar Patrick keek, en ik bleef af en toe naar Noahs gezicht kijken, bijna drie uur lang, want zo lang duurde het brainstormen. Voordat Nigel ons liet gaan, vroeg hij Noah, zoals hij aan alle presentatoren vroeg, of hij soms zelf ideeën had voor een sketch. Tegen die tijd was ik tot de conclusie gekomen dat Noah toch geen onbenul was. Hij glimlachte en lachte vaak, maar leek niet overdreven zijn best te doen, zoals sommige presentatoren, om te bewijzen dat hij geestig was. En zijn verzoeken om een nadere toelichting waren zodanig op zelfvertrouwen gaan lijken dat ik die respecteerde, ondanks mijn aanhoudende ergernis over zijn reactie op mijn idee voor de Danny Horst-regel.

Noah keek opnieuw de kamer rond en zei: 'Nu ik dit allemaal hoor ben ik nog enthousiaster voor de komende week. Een beetje bang, maar voornamelijk enthousiast. Ik wil dolgraag meegaan met jullie ideeën en ik heb geen grote agenda. Ik geef toe dat er een idee is waar ik mee aan het spelen ben,

dat ik min of meer zelf probeer te schrijven, en ik zal voor de scriptlezing moeten beslissen of het al dan niet het licht zal zien, maar wat jullie sketches betreft, sta ik voor alles open.'

Je bedoelt voor alles behalve doen alsof je datet met een vrouw die minder aantrekkelijk is dan jij, dacht ik. Ik vroeg me net af of zijn aversie soms verband hield met het feit dat hij in het echte leven met zo veel modellen had gedatet, toen ik een lange, lage boer hoorde en ik me ogenblikkelijk bewust werd van een onaangename stank, een walgelijke versie van een ontbijtburrito. Ik draaide mijn hoofd ogenblikkelijk in de richting van Danny, en hij tuitte zijn lippen en zette op een belachelijke manier grote ogen op – alsof hij wilde zeggen: Oeps! – en ik keek hem kwaad aan. Boeren hoorden bij het leven, ja, maar had hij deze niet de laatste dertig seconden van een vergadering van drie uur kunnen inhouden?

Patrick, de schrijver die tussen Danny en mij in zat, boog naar me toe. Hij mompelde: 'Dat was jij, hè?'

Maandag, 16:47

Ik was e-mails aan het beantwoorden toen Danny onze kamer in kwam met een blikje Red Bull. 'Hoi, Lachebel,' zei hij terwijl hij achterstevoren op zijn bureaustoel ging zitten en naar me toe rolde. De kamer was zo smal dat er alleen een bank in paste als onze bureaus allebei tegen dezelfde muur stonden. Met een gebaar naar mijn computerscherm zei hij: 'Schiet het een beetje op met het grootste Amerikaanse script?'

'Was het maar waar,' zei ik. 'Ik vertel mijn agent dat ik geen' – ik stak mijn vingers op als aanhalingstekens – 'geestig tekenfilmpje wil schrijven voor een bedrijf dat biologische vaginale douches produceert.'

'Wat schuift het? Want misschien wil ik wel een geestig tekenfilmpje schrijven voor een bedrijf dat biologische vaginale douches produceert.'